

A MOSTANI MAGYARORSZÁGI POLITIKAI TÜNTETÉSEK KAPCSÁN

OSSERVATORIO LETTERARIO

*** Ferrara e l'Altrove ***

www.osservatorioletterario.net

Ferrara, 2007. november 10., szombat

A "**La Voce d'Italia**" első olaszországi, online, független napilap levelezője, Bencze Ágnes cáfolva az olasz sajtóban sajtóban megjelent Elena Ferrara írását az alábbiakban írja:

Mitől kell félnünk 2007 Magyarországn? Magyarország, igazság a közelmúlt politikai tüntetéseiről

Budapest, november 3. (a "*La Voce d'Italia*" levelezőjétől, Bencze Ágnestől) - magyar vagyok és Budapesten élek. Megerősíthetem minden érdeklődőnek, hogy ma, ebben a mitteleurópai szép fővárosban valóban sok félelemmel és aggodalommal körülvéve élnek az emberek. Azt is meg kell mondani, hogy a szorongásaink alatt rejtőző feszültség a múlt héten az 1956-os felkelés évfordulóján valóban kitapintható volt.

Ennek ellenére meglepődtem az olasz elektronikai sajtó híreitől, amelyek az október 22-23-i nyilván nem derűs megemlékezéseinkre utaltak. A méltatások aggodalmakról, félelmekről, erőszakról szólnak, amelyeket az események alátámasztanak, s amelyek mindegyike kiemeli a 22-én este a gyorsalakulatok és egy radikális - maximum egy pár ezer tagú -, kormányellenes csoport között lezajlott erőszakos összeütközést. **Nem található, vagy pedig árnyékban maradnak az október 23-i nagy megemlékezésről, tüntetésről szóló hírek**, ahol, a szervezők szerint 250 000 ember vett részt és ahol az első szónok, Orbán Viktor inkább erős, mint moderált hangon nyilatkozott a jelenlegi kormányt illetően, aki a legnagyobb ellenzéki párt, a FIDESZ elnöke, s hajthatatlanul és számtalanul megerősítette a jelenlegi kormány illegitimitását, és hangsúlyozta a választások előre hozatalát, hogy végre véget lehessen vetni a szónok és hallgatósága szerinti romboló és elviselhetetlen tendenciák sorozatának. Egy realista megfigyelő - gondoljuk itt mi - nagyobb hangsúlyt fektethetne inkább erre, mint a 22-i, 23-i, vagy a múlt pénteki zűrzavart okozó pár száz rendbontóra.

Az olasz hírportálok ellenben **"szélsőjobbaldali", egyenesen "újfasiszta" vagy "neonáci" tüntetőkről számolnak be**, akik este 22 órakor az Operaházat akarták megtámadni, pont abban az időben, amikor az első miniszter az 1956-os forradalomról emlékezett meg. **De senki nem teszi hozzá, hogy az Operaház környékét a kommandós csapatok lezárták már aznap kora délután, nem engedvén a békés állampolgárok áthaladását.** Ez alól kivételt képeztek az igazolni tudó, az érdekelt utcák egyikén lakók, akiket ugyanúgy megmotoztak (!), mint a miniszterelnök beszédét követő program énekeseit és színészeit...

A sajtókommentátorok közül az Altrenotizie.org munkatársa, **Elena Ferrara** ugrik ki [Szerk. megj.: a cikkét átvette sok sajtóportál, többek között a "**Piazza Libera**" is, s nem a cikkhez tartozó eredeti képpel, hanem egy horogkeresztes képpel illusztrálva - **ld. eredeti írás** -, amiről - a háttérben lévő épületet figyelve - látom, hogy nem budapesti képről van szó, a kép címe a cikk alján olvasható "Gas Nazis", de a figyelmetlen olvasók azt gondolhatják, hogy magyarországi felvétel], aki "**Budapest utcáira visszatérnek a horogkeresztek**" ["*Tornano le svastiche nelle strade di Budapest*"] címmel publikálja a hírt. Akkor kérem, engedjék meg nekem, hogy mind mint budapesti lakos, mind a *La Voce d'Italia* levelező munkatársa biztosítsam Önöket arról, hogy **horogkeresztek nem láthatók a magyar fővárosban**, kivéve néhány filmben és a jelenkori történelmi múzeumokban. Ellenben minden alkalommal az aktuális kormány elleni tüntetéseken látható a magyar nemzeti trikolor (piros-fehér-zöld) zászló és egy piros-fehér csíkos zászló, amely vitatott történelmi szimbólum, de egyes ezt lengető tüntetők szerint a középkori Magyar Királyságot képviseli, amely háromszor nagyobb kiterjedésű volt a jelenlegi országterületnél. Hozzá kell tenni, hogy a kormánykoalíció pártjai és az ehhez csatlakozó értelmiségi körök úgy értelmezik, mint egy tiszavirág-életű, de nagyon káros, 1944 és 1945 között hat hónapig Magyarországot vezető náci-szimpatizáns mozgalomra való utalást, amely együtt működött a náci Németországgal a zsidók deportálásban. De ismételjük: most a fehér-piros zászlót lobogtató fiatalok határozottan visszautasítják ezt a második egyesületet és a náciizmus gaztettei ellen szólnak. Ugyanakkor ők természetesen "jobbaldaliaknak", pontosabban, mint a jelenlegi "nemzeti radikalizmus" képviselőinek nyilvánítják ki magukat s a jelenlegi magyar válság problémáira adott magyarázatokat úgy igyekeznek feltárni, mint **nemzeti sorsüldözést, amely nem jelenti a nyugati értelemben vett xenofóbiát**, de egy határozott

ellenszenv és aggodalom a többé-kevésbé ismert "idegen hatalmakkal" szemben, amelyek ki tudja mióta zsákmányolják ki a magyar népet".

Terjedelmes elemzésre lenne szükség ahhoz, hogy kijelenthessük, hogy történelmileg mennyire megalapozottak ezek az érzelmek. Mindenesetre egy dolgot meg kell értenünk: a mi **létező kommunizmusról való történelmi tapasztalatunkból adódóan (1948-tól 1989-ig)** nem kellene, hogy meglepjen senkit az a tény, hogy a naponta érzékelhető társadalmi különbségek okozta feszültség egy olyan országban, mint a miénk inkább **kommunista ellenes színeket ölt mint a baloldal mozgalmáét**; és valóban a *mi közvetlen "kommunista" tapasztalatunk nem jelent semmiféle "társadalmi egyenlőséget"*, míg a mai "politikai baloldal" most inkább mint valaha a "liberizmus" és egyenesen a "globalizmus" értékrendjét teszi magáévá.

Szükséges arra emlékeztetni, hogy a magyar "baloldali" pártokat a gazdasági elit képviselői irányítják és paradoxon módon a társadalmat kényszeríteni igyekeznek egy XIX. századi típusú kapitalizmus felé, elhárítván a szilárd felügyeletet, amelyekkel Nyugat-Európa társadalmi rendelkeznek.

Az inkriminált piros-fehér csíkos zászlót lengető radikálisok mindenütt ott tűnnek fel, ahol a Gyurcsány-kormány ellen felemelik a hangjukat. Néhány ezer békés, fideszes tüntető is jelen van. De leginkább az erőszakos tüntetéseken jelennek meg, vagy mint múlt pénteken a törvényesség határán álló Erzsébet-híd elfoglalásán. Közülük sokan kötődnek **egy kis párthoz, a Jobbikhoz**, amelyet 2004-ben alapítottak, amely **sosem teszi ki a választási szavazatok**, sem a felmérések 1 %-át. Maga a Jobbik néhány radikális "jobboldali" újságíró segítségével az elmúlt nyáron megalakított egy "Magyar Gárda" nevet viselő önkéntes szervezetet, amelyet a külföldi sajtókommentátorok rendszeresen "parafegyveres", vagy egyenesen "neofasiszta milícia"-nak emlegetnek.

Az "*Altrenotizie*" kiküldött munkatársa szerint pontosan a Magyar Gárda militánsai akarták "megszállni" az Operaházat. **Nem igaz.**

A nem engedélyezett tüntető csoportok később a rohamrendőrökkel való konfliktushoz vezettek néhány saroknyi távolságra Gyurcsány megemlékezésének színhelyétől: e csoport résztvevőiben két sötét nacionalista szervezetet látott, amelyekről keveset lehet tudni. **Ez a csoport egy tiltakozó koncertről jöttek, amelyet ők szerveztek meg, s nem a Jobbik**, Gárda-tagok nem is voltak láthatók. Ez utóbbiakat viszont a következő napon, október 23-án láthatták, amikor mindig az ellenzék teljesen békés megemlékezésének a nyugalmát biztosították.

Kik tehát a Magyar Gárda tagjai? Elsősorban is, se nem katonai, se nem paramilitáris alakulat, már csak azért sem, mert **nincsenek felfegyverezve**. A magukon viselt egyenruhájuk **hagyományos, fehér-fekete parasztöltözék, amelyet csak a kormányhoz közelálló magyar újságírók szándékoznak összekeverni a fekete náci egyenruhával**. A Gárda-tagok mindegyike piros-fehér színű sálát hord a nyakában, hogy felhívják a figyelmet az Árpád-házi királyok nagy Magyarországra - mondják - és nem az 1944-es nyilaskereszteseket idézik. Mozgalmukat a Jobbik támogatja a kormánypártok meg elítélik, még a Fidesz szerint sem szerencsés alakulat; ennek elnöke mindig békés és tartós ellenállásra szólít fel, hogy még az extremizmus árnyékát is elkerüljék.

Hogy teljes képet nyerhessünk, hozzá kell tenni, hogy a Fidesz-szimpatizánsok (jelenleg a magyar választók 35 %-a) sokkal megértőbbek a Magyar Gárdával szemben, a tavaly őszi rendőri brutalitásra, mint traumára emlékeznek. Azon események után nagyon sokan a mai napig kérdezik: "Ha a nemzeti rendőrségünk ellenünk sorakozik fel a kormány védelmében, nem kell-e nekünk magunknak megszervezni a saját védelmünket?" Valóban, a múlt hétfőn, kedden és pénteken Budapest utcáin, a különféle megemlékezéseken kívül fel lehetett figyelni **aggasztó fekete csapatokra, igazi és valódi hadállású, feketébe öltözött harcosokra, fejüket bukósisak fedte, öveik teleaggatva kínszerszámokkal**. Ezek leállították a járókelőket, ellenőrizték az irataikat, kutattak a táskáikban, elkobozták a zászlókat (trikolórt vagy bikolórt egyaránt) és ordítottak a vonakodókkal. Látván őket félelem és undor fog el, noha ők nem a "neofasiszta milícia" tagjai. **Ők ma, 2007-ben, a Magyar Köztársaság rendőrségének rohamosztaga.** [Bencze Ágnes]

A "*La Voce d'Italia*" szerkesztősége az alábbi bevezetőt írta a cikk címe alá: **"Levelezőnk (az igazi!) Magyarországról újságíró leckét ad a Magyarországot nem ismerő olasz sajtónak.**

Fordította a "*La Voce d'Italia*" felhatalmalmazásával és hiperhivatkozás © **B. Tamás-Tarr Melinda Dr.***